

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

De sant Jordi i la Moreneta

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

La llança de sant Jordi és una arma estantissa. Sembla que ja no serveix per obrir mercats com ho feien anys enrere les empreses catalanes, sempre a l'avantguarda de l'Estat. Amb els anys, el cavall també ha envellit i, a més, li han enganxat un carro que, de tan carregat, és un fre a les ganes que pugui tenir el sant genet per assegurar un futur més optimista als empresaris del país que representa. El dia 23 nous títols es van afegir, com a novetat i com cada any, a la llarga relació de llibres i articles que denuncien el dèficit fiscal acumulat que suporta Catalunya envers Espanya. Les darreres setmanes –i això és més novetat–, davant les excuses pel retard del TGV, el retall del decret dels ports, la línia de Puigcerdà o els greuges aeroportuaris, fins i tot la Cambra de Comerç de Barcelona va anar a Madrid a demanar que la política del govern central pel que fa a les infraestructures –aquelles que, al cap i a la fi, fan més fàcil el lliure moviment de persones, mercaderies i inversions– sigui menys restrictiva per a la regió mediterrània, que havia estat, en el passat, modèlica per a la resta de l'Estat. Com si, de cop, els cavallers d'avui, anessin al castell del senyor feudal a entendre-lo. Mentrestant, sant Jordi veu com, darrere seu, els generals del seu exèrcit s'entesten a fer-se una guerra d'estatuts mentre el dragó cada

vegada està més gras. Aquell mateix empresari que ha de ser agressiu en un mercat de màxima competència i que estira el cap per sortir a la fotografia de les forces vives del país, es veu obligat a implorar unes inversions públiques que ell –i els seus directius i treballadors– han pagat amb escreix. Tip de tanta comèdia, no seria estrany que qualsevol any sant Jordi decidís que no val la pena ni treure el cavall de l'estable.

El color fosc de la Moreneta ja no és un tret tan aliè al dels seus adoradors. Cada vegada són més aquells que s'hi assemblen. Forçats a l'emigració més dura –sense cap mena de protecció–, estaran disposats a fer-se un futur a la seva terra de promissió, com ho han fet tants altres abans. Col·laboraran en el futur d'aquest país des de posicions laborals diverses o des del paper dels nous emprenedors i, més endavant, si la nostra democràcia els respecta prou, des dels escons del Parlament. Amb un nivell educatiu 7 punts percentuals superior al de la mitjana de la població espanyola (AVUI, 25/03/03), és un misteri a hores d'ara saber si s'i-

dentificaran amb el país dels seus nous veïns, és a dir, nosaltres. La pràctica diària ens ho anirà dient. Clar que la clau d'accés, l'aixeta legal, és a Madrid, i això influeix, vulgues no vulgues, en la percepció que tenen els nouvinguts de la societat on han

fet cap després de les seves peripècies migratòries. En qualsevol cas, el color de la pell dels treballadors catalans és policroma, com a Gran Bretanya o a França. La pell blanca dels provinents de l'Est d'Europa o la més fosca dels sud-americans, la torrada dels que vénen del Magrib o la negra dels subsaharians només és l'aparença externa d'un reguitzell de costums, religions i cultures molt diverses que, sense la coacció impositiva de migracions prèvies, no farà sinó enriquir l'amalgama d'aquest país. Alguns atractius deu tenir quan l'evidència històrica ens diu que la majoria dels arribats, que ho eren de pas, al final, s'hi han acabat quedant. És per això que ens caldrà interpretar-ho en clau de continuïtat i, per tant, com a capital humà, que cal cultivar i potenciar.

Tant cabdal és el paper dels empresaris a l'hora d'exigir les inversions en infraestructures i de defensar els orígens dels seus negocis i dels seus productes, com el dels directius en la integració dels seus nous recursos humans en la gestió diària. I és que no es pot ser català només una setmana a l'any.